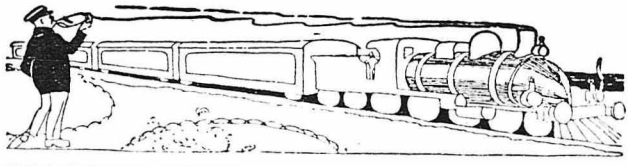

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τοῦ **Γαβριὴλ Βικαίρ**

Ἀποκοιμήθηκε ἡ ὠμορφη Παρθένα τραγουδώντας,
ἀπάνω σ' ἄχυρο ὁ μικρὸς Ἰησοῦς της ἀγρεύτει
μὲς σὲ ὁ ὁποῖος τῆς ἀγκιᾶς κι' αὐτὸ φεγγοβολώντας
λάμπει σὰν χρύσο ὁλόχρυσο βαθεῖνα μὲς στὸ πηγή.

Ὡμένα! Τρέμει τὸ φτωχό μωρὸ στὰ σπάργανά του,
κλαῖει σιγανὰ γιατὶ ὁ ἀέρας ἀγέρας ποὺ γλιστρᾶ
ἔξω ἀπ' τὸ δρόμο πάφω τὰ χέρια τὰ μικρά του
ποὺ τοὺς ἀγγέλους θάπαιρε μὲ τ' ἄστρα τους φτερά.

Πλάϊ του μ' ἀγάπη ὁ καλὸς Ἰωσὴφ τὸ ναναγίζει
κάποιαν ὠδὴ ἀρχοντέστατης μ' ἀρμονικὴ φωνὴ
καὶ τὴ ζεστὴν ὁ γάιδαρος ἀνάσα του ὁκοφπίζει
κουνώντας τὸ κεφάλι του μπρὸς σ' ἀνοιχτὸ παχνί.

Μὰ ποιοὶ εἶνε κεῖνοι ποὺ χορεύτα σὰν οὐρανοσταλμένοι
μαζὶ μὲ τὰ κοπάδια τους χαρούμενοι; Ὁ βοσκὸς
τοὺ μὲ τὸ χιόνι τὰ λευκὸ πεγοῦν σταφανωμένοι
κι' ἔρχοντας φοῦρα μάλλινα σμόκαν τοὺς τὰ κεῖ.

Μάνα καλὴ καὶ θεῖο παιδί, νάναι ἄρα τοῦτη ἡ ὥρα
Ἔμπνεις χρυσάφι κι' ὠμορφες κλάδνες, ὦ κυρά,
δὲ θὰ σοῦ φέρουν καθὼς οἱ πλούσιοι μάγοι δῶρα
τὸ πρόσωπό σὰν ζαφνικὰ ν' ἀστράψῃ ἀπὸ χαρά.

Ἐμεῖς φτωχοὶ γαδαρίτικοι στὸν κάμπο ὁκοφπισμένα
χειμῶνα καὶ καλοκαιρὶ περνοῦμε τὸν καιρὸ
λιγοστεινὰ μὲ βάσανα καὶ καταφρονεμένοι
κῆμαστε πάντα μας ἀπὸ τὸν κόσμο τὸ ἀκίρρό.

Νὰ μας, μπροστά σου τατεινό, ὀκιφτό, γονατισμένοι.
Ἀγάπει χαμογέλασε σὲ μᾶς ποντικά,
γιὰ τοῦ Θεοῦ εἶμαστε κι' ἐμεῖς σ' ἀρόφρι γεννημένοι
μ' ἀγάπη ρίξε πάνω μας τὸ βλέμμα σου γλυκά!

Καὶ γονατίζοντας μπροστὰ στὴν Παναγιὰ τὴν ἴδια
δίνει ὁ αὐτὴ καθένας τους λίγο ψωμὶ ξερό,
γάλα ζεστὸ ἀπ' τὰ πρόβατα, τρυφτάφυλλα, χαμόδια
μὲ τὴν καρδιὰ χαρούμενη, τὸ πρόσωπο λαμπρό.

Τὸ θεῖο παιδὶ σὰν Ἄγιος ἐξ φωτιζομένη μέρα
χαμογελάει, κοὰς ἀγαπῶ τοὺς λέει μὲ τὴ ματιά,
χαμογελοῦνε κι' ὁ Ἰωσὴφ μὲ τὴν ἀγνὴ Μητέρα
γλυκὰ καὶ μόνο ὁ γάιδαρος κατέβασε τ' αὐτιά...

Μετάφρ. **Γ. Κοτζιούλα**

μένος καὶ ἀρειμάνιος γέροντας ζητῶντας τὸ «θησαυρό» του, ὅπως ἔλεγε: Ἦταν ὁ Ἀργύρης, ὁ παλιὸς στρατιώτης, ὁ ὁποῖος ἔπῃγε καὶ στὴ Σμύρνη καὶ πειὸ μέσα ἀκόμη, στὴν καρδιὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, γιὰ νὰ βρῇ τὸν Ἰωάννη Νοταρᾶ ποὺ τὸν ἐνόμιζε ἀχμάλωτο κανένὸς παπᾶ. Τὸ πιθανώτερον φαίνεται ὅτι ὁ Νοταρᾶς, σκοτωθεὶς στὴ μάχη ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἀπὸ τὸ πτῶμά του ἀφῃρέθη ἡ ὁλόχρυση στολή του καὶ ἡ ἁρματωσιά του, γιὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ πτῶμά του δὲν ἀνεγνωρίσθη...

Μετὰ τὴν μάχη τοῦ Φαλήρου, οἱ διασωθέντες ἀπὸ τὴν πανωλεθρία στρατιῶτες τοῦ Νοταρᾶ ἐγύρισαν ὅλοι στὴν Κόρινθο. Ὀρφανεμένοι ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπῆ στρατηγό τους, θλιμμένοι, μὲ μαῦρα μαντήλια στὸ κεφάλι, ἐπῆγαν στὴ Σοφία καὶ τὴ συλλυπηθήκανε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της. Ἡ σκηνὴ ἦταν δραματική. Τὰ κλάματα καὶ οἱ θρῆνοι ἐγέμιζαν τὴ μαυροστολισμένη σάλα τοῦ Ρέντη. Ἀλλὰ θρηνοῦσε καὶ ὅλη ἡ Κορινθία...

***

Πέρασε καιρός. Ἀπὸ τὶς μάχες τῆς Ἀττικῆς ἐγύρισε στὴν Κόρινθο ὁ ἀντιστράτηγος Παναγιωτάκης Νοταρᾶς. Ἐπίσης ἦρθε καὶ ὁ ὁπλαρχηγὸς Δημ. Καλλέργης, φίλος τοῦ Ἰωάννου. Εἶχε συμπολεμήσει μαζὶ του, αἰχμαλωτισθεὶς καὶ ἐξαγορασθεὶς ἀπὸ τὴ μητέρα του, ἀφοῦ οἱ Τοῦρκοι τοῦ ἔκοψαν τὸ ἕνα αὐτί. Ὁ Καλλέργης ἀγάπησε τὴ Σοφία, τὴν ἐζήτησε σὲ γάμο, ἀλλ' ἐκείνη ἐννοοῦσε νὰ περιμένῃ τὸ γυρισμὸ τοῦ Ἰωάννου της. Τέλος ὁ Καλλέργης κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὴ Σοφία ὅτι μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια εἶδε ἕναν Τοῦρκο νὰ κόβῃ τὸ κεφάλι τοῦ Νοταρᾶ, μετὰ τὴ μάχη τοῦ Φαλήρου.

Καὶ ἔτσι ἡ Σοφία Ρέντη πῆρε τὴν ἀπόφασι. Μετὰ λίγο καιρό, δέχτηκε νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ Δημ. Καλλέργη, ποὺ ἦταν ὡραῖος νέος, εὐπατρίδης καὶ αἰσθηματίας. Οἱ γάμοι ἔγειναν μὲ πρωτοφανῆ μεγαλοπρέπεια. Τὸ ἀνδρόγυνο ἦταν ἀγαπημένο, ἀλλὰ ἡ ζωὴ εἶχε φυλάξει γι' αὐτούς, κοντὰ στὶς ὡραῖες ἡμέρες, καὶ ἄλλες πολὺ τραγικές.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Τὴν παραμονὴν κάποιας πρωτοχρονιᾶς ποὺ φυσοῦσε παγωμένος ὁ βοριᾶς μιὰ μικρὴ κοπέλλα περπατοῦσε ξυπόλητη στὸ χιόνι κρατώντας μές στὴν ποδιά της ἀρκετὰ σπίρτα καὶ στὸ χέρι της ἕνα πακέτο. Δὲν εἶχε πουλήσει τίποτε ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη καὶ δὲν εἶχε καθόλου χρήματα. Πεινοῦσε πολύ, τὰ χέρια της ἦταν παγωμένα καὶ τὸ πρόσωπό της ὠχρό.

Καθὼς περπατοῦσε σταμάτησε κι' ἀκούμπησε στὸν τοῖχο ἑνὸς σπιτιοῦ. Εἶταν τὸ σπίτι της. Δὲν τολμοῦσε νὰ μπῇ μέσα φοβόταν μὴν τὴ δείρῃ ὁ πατέρας της ὁ μεθύστακας γιατὶ δὲν τοῦ πῆγε χρήματα.

Γιὰ νὰ ζεστάνῃ λιγάκι τὰ χέρια της ἄναψεν ἕνα σπίρτο καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο σιδερένιο τζάκι ὅπου ἔπλωσε νὰ πόδια της μπρὸς στὴν ἀναμένη φωτιά. Ἀλλὰ σὲ λίγο τὸ σπίρτο σβύστηκε. Ἄναψε τότε ἕνα ἄλλο κι' ἐκεῖνο ἔκανε διάφανο τὸν τοῖχο ποὺ φώτιζε. Ἡ μικρὴ κοπέλλα εἶδε καθαρὰ μιὰ πλούσια τραπεζαρία, πηρούνια, κουτάλια, πετσέτες καὶ μιὰ ψημένη χῆνα ποὺ μοσχοβολοῦσε. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἡ χήνα κίνησε νἀρθῇ πρὸς τὸ μέρος της, τὸ σπίρτο τῆς κόρης σβύστηκε ἀπότομα κι' ἡ φτωχὴ δὲν εἶδε ἄλλο τίποτα ἀπὸ τὸν ἄσπρον τοῖχο. Ἄναψε πάλι ἕνα ἄλλο σπίρτο καὶ τότε βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα θαυμάσιο Χριστουγεννιάτικο δέντρο φωταγωγημένο. Ἡ μικρὴ κοπέλλα σήκωσε μὲ χαρὰ τὰ χέρια της νὰ πιάσῃ κανένα δῶρο, ἀλλὰ τὸ σπίρτο σβύστηκε καὶ δὲν εἶδε ἄλλο τίποτα ἀπὸ τ' ἀστέρια. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ γλίστρησε στὸν οὐρανὸ σκορπίζοντας ζωηρὸ φῶς κι' ἡ μικρὴ κοπέλλα εἶπε μὲ τὸ νοῦ της: «Κάποιος θὰ πέθανε...» Ἄναψε τότε κι' ἄλλο σπίρτο κι' εἶδε τὴ γιαγιά της πεθαμένη ποὺ τῆς χαμογελοῦσε ἀνάμεσα στὸ φῶς.

«Πάρε με κοντά σου, καλὴ γιαγιά, τὴν παρεκάλεσε. Ὅταν σβύστῃ κι' ἐτοῦτο τὸ σπίρτο ξέρω πὼς θὰ φύγῃς ἀπ' ἐμπρός μου σὰν τὸ ζεστὸ τζάκι, τὴν ψημένη χήνα καὶ τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Γιὰ νὰ κρατήσῃ πειὸ πολὺ κοντά της τὴ γιαγιὰ καὶ νὰ τὴ βλέπῃ ἄναψε, τοῦνα κοντὰ στ' ἄλλο, ὅλα τὰ σπίρτα.

Ἡ γιαγιὰ τῆς φαινόταν ὠμορφη καὶ γελαστή. Τὴν πῆρε στὰ χέρια της καὶ πέταξαν ἀντάμα χαρούμενες πρὸς τὸ αἰώνιο φῶς καὶ τὴν εὐτυχία.

Ὅταν καῆκαν ὅλα τὰ σπίρτα, εἶχε ξημερώσει πειά. Τὴν αὐγὴ βρήκανε νεκρὴ ἀπὸ τὸ κρύο τὴ μικρὴ κοπέλλα ἔχοντας ζωγραφισμένη τὴ γαλήνη στ' ὠχρὸ πρόσωπό της γιατὶ εἶδε τὰ ὡραιότερα ὄνειρα τῆς ζωῆς της τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιᾶς.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ

Ὁ κ. Ντελεκέρ, ὁ διάσημος ἀρχιτέκτων πρόκειται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν νὰ γίνῃ πατὴρ καὶ ἡ χαρά του δὲν περιγράφεται. Γιατὶ τόσον αὐτὸς ὅσον καὶ ἡ γυναῖκα του ἀγαποῦν πολὺ τὰ παιδιά.

Ἕνα ξαφνικὸ γεγονὸς ὅμως ἦλθε νὰ σκιάσῃ τὴν χαρὰ τοῦ εὐτυχοῦς ἀρχιτέκτονος. Ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ φύγῃ γιὰ κάποια ἐπαρχιακὴ πόλι ὅπου εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀνέγερσιν μεριῶν οἰκοδομῶν καὶ ὅπου ἡ ἐργασία δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προχωρήσῃ χωρὶς τὴν παρουσία του, ὅπως τοῦ ἐτηλεγράφησε ἐπειγόντως ὁ ὑφισταμένος του ποὺ τὸν ἀνεπλήρωνε. Εἶταν ὑποχρεωμένος νὰ φύγῃ λίγες ὥρες πρὸ τοῦ τοκετοῦ!..

Τί νὰ κάνῃ ὅμως; Ἡ δουλειὰ εἶνε δουλειά.

Βάζει τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν καμαριέρα της νὰ τοῦ ὑποσχεθοῦν ὅτι θὰ τοῦ τηλεγραφήσουν ἀμέσως τὸ εὐτυχὲς γεγονὸς καὶ φεύγει.

Στὸν δρόμο ὁ ἀρχιτέκτων ἐνθυμεῖται ὅτι ἐξέχασε στὸ σπίτι του κάτι σχέδια εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται αἱ διαστάσεις τῆς προσόψεως καὶ τῆς ταράτσας μιᾶς ἀπὸ τὰς ὑπὸ κατασκευὴν οἰκοδομάς.

Νὰ γυρίσῃ πάλι πίσω, δὲν ἦταν δυνατόν.

Τηλεγραφεῖ λοιπὸν ἀπὸ ἕνα διάμεσον σταθμὸν στὸ σπίτι του νὰ τοῦ τηλεγραφήσουν εἰς τὴν πόλιν ποὺ θὰ φθάσῃ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν διαστάσεων.

Μόλις φθάνει εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν πόλιν ὁ ὑφιστάμενός του ποὺ τὸν περιμένει στὸν σταθμὸν τὸν συγχαίρει μὲ κάποια ἐπιφυλακτικότητα ὅμως καὶ συγχρόνως τοῦ δίδει ἕνα τηλεγράφημα τὸ ὁποῖον γράφει.

«*Κόρη σας ἐγεννήθη αὐλός, ἔχει δύο μέτρα, πλάτος τέσσαρα, ἄνω μέρος τοξοειδές!*»